

AK NEMUSÍTE CHRÁNIŤ SVOJE TELO,
PRESTANETE CHRÁNIŤ AJ SRDCE?

KLIENT MÔJHO ŠÉFA

Osud nevyjednávava

MICHAELA ZAMARI

Klient môjho šéfa

Osud nevyjednávava

*„Jedine plánované stretnutie sa môže zmariť. Náhodné
sa odvolať nedá.“*

Marie von Ebner-Eschenbach

Venované...

*Sestre Zuzke, ktorá ma vzala na osudovú dovolenku na Maldivy. Práve tam sa zrodila inšpirácia na tento príbeh a vznikol impulz začať písať hneď po príchode domov knihu Šéf môjho šéfa. A spraviť z nej sériu!
Ďakujem Ti.*

Báruške, pretože vďaka Tvojej krásnej ryšavej hrive sa v mojej hlave pred štyrmi rokmi zrodila postava. Postupne dostala meno Liana. Vedela som, že to bude cieľavedomá a šikovná žena, s ktorou nebudeš mať spoločný osud, ale kreativitu a húževnatosť určite áno.

Dodimu, pretože takmer celý zvyšok charakteru hlavného hrdinu som dokreslila vďaka Tebe. A keby som Ťa teraz nemala, tak by som Liane neskutočne závidela...

Príhovor autorky

Neraz som tvrdila, že ak sa niečo nestalo tak, ako to opisujem vo svojich príbehoch, ešte to neznamená, že sa to nemôže stať. Život je plný neočakávaných zvrátov, magických okamihov a splnených snov.

Lianin zdravotný prípad môže na prvý dojem pôsobiť ako prefabulovaný výmysel, ale niečím podobným si prešla aj Američanka Allison Noyce. Negooglite si teraz, o čo ide, ak si nechcete pokaziť zážitok, alebo ak ste si to doposiaľ neprečítali v nejakej recenzii. Nepodarilo sa mi spojiť s Allison, ale je žijúcim dôkazom, že zázraky sa dejú a či v ne veríme, alebo nie, občas nám vytrú zrak.

Prvá část'

Prvá kapitola

Nad komfortom ekonomickej triedy jednej z najlepších leteckých spoločností sveta by len málokto ohŕňal nosom. Pravda, ak by prežíval eufóriu pri leteckej doprave, čo sa o mne povedať nedá.

Možno by som si tento spôsob cestovania užívala, keby mi to nepokazili spomienky. Alebo skôr predstavy...

Teraz som však nemala na výber a dokonca ani nešlo o môj prvý let. Skrátka, som zbabelec, priznávam. No uznajte sami, oháňali by ste sa výhovorkou, že vaši rodičia tragicky zahynuli pri leteckom nešťastí, keby vám letenku zabezpečili najlepšia priateľka, takmer sestra, a jej snúbenec, váš najlepší priateľ?

Nehodilo by sa to.

Obzvlášť, ak vás pasujú za hlavnú družičku.

Tak som si svoje námietky a frflanie na výber svadobnej destinácie mohla nechať pre seba.

Napokon, viezla som sa z Viedne do Dubaja, s úžasnou novou rodinou a tuctom priateľov, ktorých som ešte pred dvoma rokmi nemala, a tam nás čakal prestup na lietadlo do Male, hlavného mesta azúrovomodrého balzamu na dušu...

„Ak by si si to s tými tabletkami na spanie rozmyslela, mám ich poruke, dobre?“ otočila sa ku mne Nela. Budúca nevesta, spoluaktérka týždňového svadobného vyčíňania a moja nevlastná sestra. Nevlastná len preto, lebo jej otec si ma adoptoval neoficiálne a vo veku dvadsaťpäť rokov.

„Ďakujem, Nel, ale ani s nimi nemám dobré skúsenosti,“ vd'ačne som sa usmiala. Nela poznala moju anamnézu. Ak zadriemem ja, je veľmi pravdepodobné, že potom už nikto z pasažierov

nezaspí. „Možno si ich vezmem v Dubaji, ale teraz nie som veľmi unavená.“

Nela mi venovala súcitný pohľad a zapozerala sa do výberu filmov, ktoré jej ponúkala obrazovka zabudovaná v operadle sedadla pred ňou. Tak sme spolu zhodnotili bohatú ponuku a ja som počas cesty obohatila portfólio pozretých filmov o dve nové snímky.

Z Bratislavy sme vyrazili skoro ráno, preto o veľkej únave nemohla byť reč. Až v Dubaji mohol nastať problém...

„Upokoj sa, určite to stihne,“ štuchla som do Nely. Na dubajskom letisku sa k nám mal pripojiť Johannes, najlepší kamarát jej snúbenca Tomasa. Ale nestihol prísť za nami ani do jediného podniku na rozľahlom letisku, kde čapovali pivo. Tam zakotvila celá naša slovenská delegácia.

Johannes letel zo Ženevy s kratším prestupom a ešte aj počas toho vraj stretol starého známeho, tak sa zrozprával.

O tom mužovi som vedela viac, než by som mala, keďže osobne sme sa ešte nikdy nestretli.

Bol Tomasov najlepší priateľ, žil vo Švajčiarsku, ale ako uznávaný architekt a podnikateľ väčšinu času trávil kade-tade vo svete. Ovládal niekoľko cudzích jazykov, no na rozdiel od Tomasa nehovoril po slovensky. Jeho rodičia boli Švajčiari ako repa.

V pracovnom čase som sa živila prekladom a tlmočením, takže som nepochybovala, že keď sa konečne stretneme, v niektorom z nich sa dokážeme porozprávať.

Niekoľko mesiacov som nepočúvala o ničom inom, len o tom, aký je Johannes úžasný. Čaru jeho osobnosti som celkom podľahla aj na diaľku, napriek tomu, že doteraz nám šťastie neprialo a vždy, keď sme sa mohli zoznámiť, niečo nám to prekazilo. Ak bol Johannes u nás na Slovensku, ja som bola práve pracovne maximálne vyťažená, odcestovaná, alebo na nevydarenom rande. A keď sme sa mali stretnúť na krátkom výlete v Prahe, nakoniec nemohol kvôli práci odletieť zo Švajčiarska, tak sme skončili v zostave Tomas, Nela a ja. Tí dvaja nás už toľkokrát chceli zoznámiť, až mi s tým liezli na nervy. Neverím v osud, ale ak by existoval a vylučoval by náhody, tak asi naozaj pre nejaké vyššie ciele nechcel, aby sme sa s Johannesom stretli skôr.

Raz sa dokonca Tomas preriekol a tvrdil mi, že Nela by sa so svadbou až tak neponáhľala, ale chcela mať všetkých priateľov a rodinu aspoň pár dní pokope, nech sa všetci navzájom pozoznamujú. Vráťane nás.

Nikdy som mu túto pútavú bájku neuverila, lebo dobre poznám pravý dôvod uponáhľania svadby. Chcel si Nelu vziať za manželku na malom ostrove uprostred oceánu a kalendár neponúkal vhodné počasie na celý rok. A ďalších takmer tristošesťdesiat dní sa mu čakať nechcelo.

Bohvie, čo tí dvaja vlastne mali za dôvody, mne stačilo vedomie, že to bude ich najlepšie životné rozhodnutie. Boli pre seba stvorení a aj keď niečo také výnimočné nikdy nezažijem, tešila som sa s nimi a nikomu by som toľké šťastie nepriala väčšmi než im.

A posledný raz, keď sa Johannes ocitol v Bratislave, som nemala chuť spoznávať nových ľudí, pretože som mala zdravotné problémy. Rada by som povedala, že

som bola chorá, ale z tejto choroby sa nikdy nedostanem.

„Dočerta, keby sa všade nevykecával...“ rozčuľovala sa naďalej. Musela som sa usmiať, vyzerala roztomilo.

Mala pri sebe všetkých blízkych, strážila nás ako sprievodca zájazdu, no vlastný snúbenec, jeho najlepší kamoš a pár priateľov, čo sa dostali na neskorší let, jej kazili štatistiky.

Tomas nás mal čakať v Male, pretože posledných desať dní pred cestou musel pracovne stráviť v zahraničí. A Johannes to schytil za jeho prehnanú priateľskosť.

Nedalo sa na tom nezabávať.

Aspoň som sa nemusela zaoberať vlastným problémom – doliehala na mňa únava z cestovania a spánku som sa desila viac, než akéhokoľvek vyčerpania.

Zrazu jej zazvonil telefón. „To je Johannes,“ zvéskla natešene.

Vykrivila som obočie, či sa chce len dívať, alebo aj stlačiť zelené tlačidlo. Stlačila. „Kde trčíš?“ začala po anglicky.

Ani nie o minútu už vstávala zo sedadla a pýtala sa: „Ideš so mnou? Chcem vás už zoznámiť,“ dodala vzrušene.

Povzdychla som si. Tak veľmi to s Tomasom chceli, až s tým boli otravní.

Zapla som svoju GoPro kameru, aby som spravila zopár záberov z lietadla.

„Vydržalo to niekoľko mesiacov, tak už azda prežiješ tých pár hodín,“ zdvihla som kútiky úst a užívala si moc nad jej nedočkavosťou. „Nechaj osud robiť si svoju prácu,“ poznamenala som, ani neviem prečo. Myslela som to zo žartu, ale Nelu to zjavne uspokojilo.

Na chvíľu.

„Si strašná,“ vyprskla, zaksichtila sa do kamery a napokon sa vybrala uličkou na opačnú stranu lietadla.

Johannes sedel v prvej triede a mne sa nechcelo predierať pomedzi všetkých cestujúcich, čo pchajú príručné batožiny do preplneného priestoru nad svojou hlavou.

„Konečne to nehovorí mne,“ zvrtila sa ku mne Gabi, Nelina najlepšia kamoška, a pohladila si vypuklé bruško. Chudučká brunetka, ktorú sme posledné mesiace volali pavúčik. Ledva spĺňala hranicu, kedy by už musela cestovať vo vysokom štádiu tehotenstva len na vlastnú zodpovednosť. V auguste sme ju vydávali za skvelého muža Andreja a chvíľu nato sa dozvedeli, že sú v očakávaní. Neplánovali to a Nelu to prekvapilo viac, ako ich dvoch dokopy. Bála sa, že Gabi nebude môcť letieť na svadbu v raji, ktorú zosnovala spolu s Tomasom. Vďaka nej totiž vyhrali Maldivy. Dokonale spĺňali Tomasovu predstavu o svadbe spojenej s dovolenkou.

Jeden celý ostrov takmer iba pre nás. Snúbencov, ich rodiny a priateľov.

„Takmer“ preto, lebo keď sa v septembri pustili do organizácie, luxusný rezort, kam máme namierené, mal už predaných niekoľko bungalovov, ktoré nemohol zrušiť. Okrem dvanástich párov, ktoré nebudú patriť k svadobčanom, bude ostrov s dĺžkou dva kilometre a šírkou dvesto metrov iba náš.

„Už len štyri hodiny a zodpovednosť za jej náladičku prevezme jej snúbenec,“ usmiala som sa na Gabi. Presne vedela, ako to myslím. Žmurkla na mňa a spokojne sa uvelebila vedľa svojho partnera.

Vypla som kameru a vrátila pozornosť k Johannesovi.

Nemohla som povedať, že by som ho nechcela spoznať, len z nejakého dôvodu sa vo mne bili protichodné pocity.

Vedela som o ňom, sprostredkované, že je skvelý muž, veľmi spoločenský, vtipný, pohodový, očarujúci. Presne ten typ chlapa, ktorého by ste chceli spoznať čím skôr. Ale ja som to chcela oddialiť.

Neviem prečo, bolo to silnejšie ako ja a nebyť tejto úvahy, ani sa nad tým nezamýšľam. Náhody, vďaka ktorým sme sa nestretli, skrátka plynuli prirodzene, rovnako ako naše životy.

Nela s Tomasom ma neustále presviedčali, že sa mi bude páčiť a celí sa doslova triasli od netrpezlivosti, kedy nás môžu navzájom predstaviť. Niekedy som pochybovala, či ide o bezpodmienečné priateľstvo, alebo sa hrajú na dohadzovačov. Obidvaja dobre vedeli, že po definitívnom rozchode s Marekom sa do ničoho nehrniem.

Dôvod, pre ktorý Johannes sedel v prvej triede a my ostatní sme si užívali vysoký komfort tej ekonomickej, bol prostý. Pri toľkom cestovaní, ktoré bolo súčasťou jeho povolania i životného štýlu, si doprial to najlepšie. Spolu s Tomasom patrili medzi veľmi dobre finančne zabezpečených mužov, ktorým peniaze nezničili osobnosť, naopak, povzniesli ju na inú úroveň. Aspoň v Tomasovom prípade. Vedel si peniaze užívať. Nerozhadzoval, investoval, ale investoval v prvom rade do svojej rodiny, priateľov, zážitkov a pôžitkov.

Nela bola v tomto skromnejšia škola.

Tomasov životný štýl prijala, no prehovoriť ju na drahú svadbu na ostrove v Indickom oceáne, stálo Tomasa veľa námahy. Letenky v ekonomickej triede boli jeden z kompromisov, ktoré musel Tomas prijať. Pre nás, obyčajných smrteľníkov, to bol už aj tak

nadbytočný luxus – platili nám letenky spoločnosti s bezchybnou históriou, dopravu na ostrov, ubytovanie, all inclusive stravu a nápoje, dokonca aj niektoré fakultatívne aktivity, ktoré sme si ešte mali vybrať.

Podľa mňa bol Tomas blázon. Ale zbožňovala som ho rovnako ako Nela. Istým spôsobom som ho považovala za môjho najlepšieho priateľa. Niekedy som mala pocit, že mi je bližší ako Nela. Ťažko sa to vysvetľuje, ale hoci Nelu milujem ako svoju sestru, vždy budem cítiť výčitky za to, že sa so mnou musí deliť o otca. A z takých netypických príčin... Ale s Tomasom to bolo iné. Nemusel ma prijať do svojho života, mal okolo seba toľko úžasných ľudí, že každý ďalší navyše mu iba uberal z času, ktorý by mohol stráviť s ostatnými. Napriek tomu ma bezvýhradne prijal a stál pri mne v najťažších chvíľach.

A to neprešiel ani rok, odkedy sme sa my dvaja spoznali.

Druhá kapitola

Už dávno som prestala analyzovať výber miesta, fixovať sa na zadnú časť lietadla a aspoň čiastočne zvyšovať šancu prežitia v prípade leteckej katastrofy. Keď mi raz moja adoptovaná stará mama, všetci ju voláme babi, svätosväte tvrdila, že ešte sa v živote nalietam viac než dosť, vysmiala som ju.

Náhodná letecká havária mi pred vyše pätnástimi rokmi nekompromisne vzala oboch rodičov, preto som tento druh prepravy nestavala na piedestál obľúbenosti. Tak nech sa predomnou nikto neoháňa štatistikami, že letecká doprava je najbezpečnejšia zo

všetkých. Bolo mi jedno, čo tvrdili čísla, úrady mi žiadne straty nenahradia.

Navôkol mňa sa pol hodiny po vzlietnutí všetci poukladali na spánok, aby čo najproduktívnejšie zabili čas v uzavretej lietajúcej kletke.

A ja? Všetky filmy z pestrej ponuky som už videla počas prvého letu a ostatné som mala dávno pozreté. Ak nerátam ázijskú produkciu, kde sa aj napriek môjmu talentu učiť sa cudzie jazyky nechytám a anglické titulky by ma akurát tak uspali.

A presne to som si na palube tohto gravitácii odporujúceho dopravného prostriedku nemohla dovoliť.

Odopla som si bezpečnostný pás, s úmyslom navštíviť toaletu. Vypila som asi hektolitre sladeného nápoja s kofeínom, len aby sa viečka udržali v pozore.

Kofeín prestal pôsobiť minimálne pred desiatimi minútami, hoci som silno pochybovala o jeho prítomnosti. Asi si naň moja hlava vypestovala odolnosť.

Našťastie som si vyprosíkala miesto na kraji radu, tak som mojím ponocovaním nemusela obťažovať snívajúcich spolusediacich.

Závidela som im tú zavše výnimočnú, pre väčšinu automatickú, pohodu.

Potichu som sa zdvihla a pomedzi sedadlá zamierila k toalete. Vyhýbala som sa nohám cestujúcich.

Pár minút som striehla na príležitosť, kedy sa rozsvieti zelený nápis, informujúci, že toaleta je voľná.

Ako na potvoru ma v poslednej sekunde predbehla nejaká čiperná babička sediaca hneď v prvom rade, cez ktorý som ja musela prejsť.

Paráda.

„Dopekla,“ zakliala som potichu a plecom sa oprela o protíahlú stenu.

„Ahoj. Ako si užívaš let?“ vyrušil ma mužský hlas prichádzajúci spoza môjho chrbta.

Skvelé, ešte to mi chýbalo.

Mohol sa ma toto spýtať? Ok, beriem, že sme nad oblakmi kdesi nad Arabským morom a začať témou o počasí by pôsobilo trochu pribrzdene, ale spýtať sa, stojac pred toaletou, ako si užívam let, keď je očividné, že mi ide rozdrapiť mechúr?

Nemala som chuť konverzovať. Navyše s nejakým sebavedomým mužom, ktorý sa objavil v nesprávny čas pri nesprávnej toalete.

Presne tak jeho hlas znel. Ako lacný pokus o flirt.

Ocenila som aspoň anglický jazyk, ktorý zvolil, čím zvýšil šance na úspech.

Nereagovala som. Ani som sa len neotočila.

„Problém so spánkom?“ skúsil to po francúzsky.

Až teraz ma zaujal. Ale aj našťval. Slušný chlap by predsa pochopil, že nemám záujem konverzovať a skrátka by zmĺkol. No on nie.

Odignorovala som aj jeho francúzsky prízvuk. A že ho mal naozaj božský!

Za túto poznámku som sa vnútri prefackala.

Podivný neznámy sa ani tak nevzdal.

„Nemôžete spať?“ spustil tentoraz po nemecky.

Zagúľala som očami sama pre seba. Stále ma nemohol vidieť, lebo k dispozícii mal iba môj chrbát. Nemčina v jazykovom portfóliu ma síce nadchla, obzvlášť, keď zatiaľ trafil všetky jazyky, ktorými hovorím, ale aj tak mi liezol na nervy.

Pravdepodobne zaúradovala aj moja únava.

Začala som sa pohrávať s myšlienkou, že ak sa ma to opýta ešte v štvrtom jazyku, tak sa obrátim a niečo mu na to poviem. Zatiaľ som sa nerozhodla, v akej reči.

Nezhmotnil moje obavy. Vrátil sa k angličtine.

„Tvárite sa, že mi nerozumiete?“ opýtal sa trochu pobavene.

Musela som sa zasmiať. Až teraz na mňa spravil dojem. „Zjavne mi to veľmi nejde,“ zhodnotila som a konečne sa otočila tvárou k nemu.

Hľadela som mu do tváre a moje oči onemeli.

Nielenže som uvidela muža, s ktorým ma chceli Tomas s Nelou zoznámiť už niekoľko mesiacov, ale naživo mal omnoho väčšiu charizmu ako z fotografie.

Navyše, do nosa mi udrela drevitokorenistá vôňa, ktorá znásobila zmyselnú auru okolo neho.

Tak sa pekne upokojíme, uzemňoval ma rozum.

Vedela som, kto je on. On veľmi dobre vedel, kto som ja. Jediné, čo som nepoznala, bol jeho hlas.

Jeho odzbrojujúci hlas.

Využila som moment prekvapenia, keď sa potešil mojej reakcii a celého som si ho obzrela. Od vypracovaných nôh v bledohnedých džínsoch po ležérne tmavé tričko s krátkym rukávom. Tmavé blond vlasy mal trochu rozstrapatené z cesty. Jemu sa zjavne podarilo prespať aspoň časť letu.

Mierne zmenil strih. Na poslednej fotografii ich mal značne dlhšie.

A že mu to pristalo. Zatúžila som načiahnuť k nim dľaň... No radšej som skúmavo skĺzla nižšie.

Pri pohľade na jeho ruky, ktoré mal na architekta celkom pestované, som neúmyselne zadržala dych. Na fotografiách bolo očividné, že sa o seba stará, ale naživo vyzeral... nie ako typický manekýn, ale ako muž,

za ktorým sa obzrie každá žena, pretože z neho vyžaruje niečo, čo nemožno len tak ľahko opísať.

Nedbalá elegancia, či ako sa to nazýva?

Usmial sa, pristihol ma.

Vtom som pookriala a niečo si uvedomila. *Tak počkať, keď vie, kto som, prečo ma oslovil ako nejaký nový úlovok?*

Mal na mňa lepší výhľad, videl ma zboku, ale určite musel vedieť, kto som. Len ja som ho doteraz nevidela.

Týmto lacným pokusom o flirt ma nahneval.

Chceli nás zoznámiť, chceli, aby sme si padli do oka, práve preto malo byť naše prvé stretnutie iné. Určite nie ako nevydarená ukážka – ako zbalit' ženu počas čakania na toaletu.

Pobúrilo ma to.

Ak som o Johannesovi vedela niečo negatívne, hoc iba jednu jedinú vec, tak to bol prístup k hľadaniu tej pravej. Ešte pred niekoľkými mesiacmi vraj zo zúfalstva vytrvalo bažil po skromnej normálnej žene, ktorá by ho nechcela iba pre peniaze. Túžil po pravej láske. S prístupom školáka, ach. A to len nedávno oslávil tridsiatku.

Urputne som lovila v slovných zásobách všetkých štyroch jazykov správne slová, ale rečové ústrojenstvo si vzalo pauzu. Nechalo ma v tom samu.

Tak pokračoval on.

„Čaká vás tam niekto, kvôli komu sa so mnou nemôžete rozprávať?“ hlavou kývol k priestoru s cestujúcimi.

Odrazu som nevedela, či venovať pozornosť jemu, alebo vlastným myšlienkam. *Prečo sa trepal na toalety až k ekonomickej triede? A prečo sa tvári, že ma nepozná?*

Možno mi trochu narástli vlasy, odkedy som sa posledný raz fotila s Nelou a Tomasom. Možno som mala odvtedy aj oživenú farbu, tizianovú, ale nech sa mi nikto nesnaží nahovoriť, že by ho to zmiatlo.

Vylúčené.

„Ak by aj bol, menilo by to niečo na situácii?“ pristúpila som na jeho divnú hru. Potrebovala som odpútať pozornosť od plného mechúra.

„Pravdepodobne... nie,“ zaváhal len zo zdvorilosti. „Nevidím žiadny prsteň. Takže asi to nebude vážne...“

„Ale je to vážne...“ vyletelo zo mňa.

„Čiže ste vo vzťahu...?“

Vážne vedieme našu prvú konverzáciu pri záchodoch o tom, či som zadaná?

„Som,“ hlesla som rozhodne. „Vo vzťahu... sama so sebou,“ vystrela som sa, nech si nemyslí, že mi chýba sebavedomie.

Hoci, zišlo by sa mi väčšie.

„Hm...“ premeral si ma a zadíval sa mi do očí. Tak drzo a tak hlbavo, že som nevedela zanalyzovať, či sa mi to páči, alebo ma naďalej irituje. „A intímny život vám funguje?“

Vypleštila som naňho oči, či sa naozaj práve spýtal na môj intímny život samej so sebou.

„Teda, prepáč, to bolo asi nemiestne...“ prešiel na tykanie. To bol ten najmenší problém.

„To teda bolo...“ vyplula som namosúrene.

„Ale ty si s tým začala,“ hodil vinu na mňa. „Ja som len chcel zistiť tvoje meno.“

Namiesto vyslovených námietok som si zúfalo povzdychla.

Z kabínky, pri ktorej sme stáli, práve vyšla žena a zdvorilým úsmevom mi naznačila, že už je voľná.

V rovnakej chvíli na mňa dopadlo viac svetla a Johannes sa zatváril prekvapene. Napoly zhrozene a napoly potešene.

„Pane, na druhej strane je voľná toaleta,“ informovala Johannesu usmiata letuška tmavej pleti s krásnymi očami. Ak by som bola chlap, tak by som sa práve zamilovala.

Johannes sa jej poďakoval za informáciu a tiež sa usmial. Ale na mňa.

„Tešilo ma, Liana,“ pozeral sa na mňa a pri mojom mene zaváhal. Keď som nezareagovala nahnevane, že ma oslovuje cudzím menom, počkal si na príjemnejšiu reakciu.

Zauvažovala som, či ma naozaj spoznal až s príchodom svetla, alebo to na mňa hrá.

Dopekla, podľa Nely nemal byť takýto podivín.

Nezmohla som sa na klasické – aj mňa – pretože by to nebola pravda a okrem toho som si pripadala ako totálna trúba. Ako som mohla mužovi, ktorý mal pohľad sebaistého baliča, tresnúť, že som vo vzťahu sama so sebou?? Bez ohľadu na všetky okolnosti.

Keď som si však pri rozlúčke spomenula na túto časť nášho krátkeho úvodného rozhovoru, slová sa mi predrali cez zuby bez toho, aby som ich v hlave schválila.

Sklamalo ho, že tak dlho mlčím a nejaká žena za mnou ma prebodávala nenávisťným pohľadom za to, že zdržujem.

Zvrtol sa na odchod.

„K tej otázke...“ povedala som, kým ma ešte mohol začuť. Otočil sa a so záujmom čakal na moju odpoveď.

„Áno, klape nám to.“

Jeho zaskočený výraz som opustila s lišiackym úškrnom na perách a bleskovo som sa zavrela v kabínke.

Pocítila som pocit zadost'učinenia.

Krátkodobo.

Prečo som flirtovala s chlapom, ktorého som sa chcela zbaviť?

Tretia kapitola

Nepostrehla som kedy, ale myšlienky víriace okolo prvej fyzickej spomienky na Johanna razom vystriedali sekavé sny prelínajúce sa s realitou. Boj s vyčerpaním som prehrala a nočné mory dostali zelenú.

Neznášam tú bezmocnú klietku predstavivosti miešajúcej sa s hrôzami, ktoré sa mi predháňajú pred očami vždy, keď v lietadle podľahnem spánku.

Desím sa ich tak veľmi, že mi neprekáža ísť až na doraz, brániť sa až do vypätia všetkých síl.

Teraz to bolo iné.

Ocitla som sa uprostred vykonštruovanej mory len z dôvodu, že som nedopatrením povolila v sústredení.

Predpokladala som, že tabletky od Nely nezaberú, dala som si minimálnu dávku, a keď som ani po ďalšej hodine nespala tuhým spánkom, prestala sa mi tá predstava pozdávať. Už som sa nechcela pokúšať o spánok.

Nesmieš zaspať, povedala som si.

Bohužiaľ, naopak to nefunguje. Povedať si v epicentre hrôzy – *preber sa, je to len sen, otvor oči!* je ako spýtať sa rozvášnenej fantázie živej strachom, či si k tomu predstaveniu dá aj zmrzlinu.